

większą o koszty sprowadzenia środka trwałego lub przedmiotu nietrwałego, nie większą jednak niż cena na dzień zakupu wynikająca:

- 1) z cenników polskich przedsiębiorstw państwowych, jeżeli prowadzą one sprzedaż takich samych jak wyceniane środków trwałych lub przedmiotów nietrwałych,
- 2) z cenników, katalogów lub faktur sprzedawców zagranicznych, jeżeli wyceniany środek trwały lub przedmiot nietrwały nie jest przedmiotem obrotu polskich przedsiębiorstw państwowych,
- 3) z oszacowania — jeżeli cena nie może być ustalona w sposób podany w pkt 1 i 2.

3. Wartość patentów, licencji oraz innych podobnych praw majątkowych, dla określenia wartości wkładu inwestycyjnego, ustala się na podstawie opinii rzeczoznawcy uznanego przez organ wydający zezwolenie. Koszty ekspertyzy ponosi zagraniczny podmiot gospodarczy.

4. W razie wprowadzenia środków trwałych lub przedmiotów nietrwałych, użytkowanych uprzednio przez podmiot zagraniczny, wartość ich ustala się na podstawie opinii rzeczoznawcy.

5. Organ podatkowy dokonuje weryfikacji wartości wkładu inwestycyjnego ustalonej przez przedsiębiorstwo według zasad, o których mowa w ust. 1—4 oraz w § 2 i 3. W wypadkach spornych wartość wkładu inwestycyjnego jest określana przez biegłych sądowych. Jeżeli wartość wkładu inwestycyjnego ustalona przez biegłych sądowych jest niższa niż wartość podana przez przedsiębiorstwo, koszty opinii biegłych ponosi zagraniczny podmiot gospodarczy.

§ 5. Dla ustalenia wartości wkładu inwestycyjnego cena nabycia w walucie obcej jest przeliczana na złote po kursie średnim obowiązującym w dniu wprowadzenia tego wkładu do majątku przedsiębiorstwa.

§ 6. Dla obliczenia nadwyżki wpływów z eksportu w walutach wymiennalnych nad wydatkami na import:

- 1) za wpływy z eksportu uważa się udokumentowane wpłaty w walucie wymiennalnej dokonane na rachunek przedsiębiorstwa w Banku Polska Kasa Opieki S.A. z tytułu:
 - a) eksportu towarów i usług za granicę,
 - b) sprzedaży importowanych przez przedsiębiorstwo towarów i usług za pośrednictwem przedsiębiorstw państwowych uprawnionych do prowadzenia na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej sprzedaży za waluty wymiennalne;
- 2) za wydatki na import uważa się udokumentowane wypłaty z rachunku przedsiębiorstwa w Banku Polska Kasa Opieki S.A. na:
 - a) zakup za granicą surowców, półwyrobów, części zamiennych oraz usług na potrzeby prowadzonej

działalności produkcyjnej i usługowej oraz pokrycie związanych z tym zakupem kosztów transportu i ubezpieczenia,

- b) pokrycie należności polskich przedsiębiorstw handlu zagranicznego z tytułu dokonanego za ich pośrednictwem importu lub eksportu,
- c) zakup za waluty wymiennalne surowców, półwyrobów, części zamiennych oraz usług w kraju w przedsiębiorstwach upoważnionych do sprzedaży towarów i świadczenia usług za waluty wymiennalne.

§ 7. Wpływy z tytułu eksportu towarów i usług nabytych za złote przez zagraniczny podmiot gospodarczy z dochodu pozostałego po opłaceniu podatku dochodowego nie są wliczane do wpływów z eksportu przy obliczaniu nadwyżki wpływów z eksportu nad wydatkami na import.

§ 8. Dla obliczenia nadwyżki wpływów z eksportu w walutach wymiennalnych nad wydatkami na import za dany rok bierze się pod uwagę wszystkie wpłaty w tym roku dokonane na rachunek przedsiębiorstwa w Banku Polska Kasa Opieki S.A. z tytułu dokonanego eksportu (§ 6 pkt 1) oraz wszystkie wypłaty z tego rachunku na import (§ 6 pkt 2) bez względu na termin zawarcia kontraktu lub faktycznej jego realizacji.

§ 9. Kwotę nadwyżki wpływów z eksportu w walutach wymiennalnych nad wydatkami na import ustala organ podatkowy nie później niż w ciągu miesiąca od zatwierdzenia bilansu rocznego i rachunku wyników, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy.

§ 10. 1. Zagranicznemu podmiotowi gospodarczemu prowadzącemu przedsiębiorstwo zagraniczne organ podatkowy wydaje zaświadczenie o wartości wkładu inwestycyjnego i wysokości nadwyżki wpływów z eksportu w walutach wymiennalnych nad wydatkami na import, ustalonych zgodnie z przepisami zarządzenia, oraz o osiągnięciu przez przedsiębiorstwo dochodzie po opodatkowaniu.

2. Zagranicznemu podmiotowi gospodarczemu będącemu udziałowcem w przedsiębiorstwie z udziałem zagranicznym organ podatkowy wydaje zaświadczenie o wartości wkładu inwestycyjnego wniesionego przez zagraniczny podmiot gospodarczy oraz o wysokości przypadającej na rzecz tego podmiotu nadwyżki wpływów z eksportu w walutach wymiennalnych nad wydatkami na import, ustalonych zgodnie z przepisami zarządzenia. W zaświadczeniu stwierdza się również wysokość należnej podmiotowi zagranicznemu części dochodu po opodatkowaniu.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *S. Nieckarz*

241

ZARZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI, GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

z dnia 9 listopada 1982 r.

w sprawie szczegółowych zasad wyznaczania granic i obszarów stref ochronnych oraz orientacyjnych wskaźników ich szerokości.

Na podstawie art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. Nr 3, poz. 6) oraz § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 września 1980 r. w sprawie zasad tworzenia i zagospodarowania stref ochronnych (Dz. U. Nr 24, poz. 92) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Strefę ochronną stanowi obszar otaczający źródło szkodliwego oddziaływania na środowisko, na którym występują:

- 1) przekroczenia wielkości dopuszczalnego opadu pyłu na powierzchnię terenu oraz wartości dopuszczalnych stężeń zanieczyszczeń w powietrzu atmosferycznym,

określonych w przepisach w sprawie ochrony powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem,

- 2) przekroczenia wartości dopuszczalnego natężenia hałasu w środowisku, określonych w przepisach w sprawie ochrony środowiska przed hałasem i wibracjami,
- 3) inne niż wymienione w pkt 1 i 2 szkodliwe oddziaływania na środowisko.

2. Granice i obszary stref ochronnych wokół źródeł szkodliwego oddziaływania na środowisko wyznacza się w szczególności na podstawie:

- 1) obliczeń stopnia i zasięgu rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń i hałasu z tych źródeł,
- 2) pomiarów oraz badań stopnia i zasięgu szkodliwego oddziaływania zanieczyszczeń i hałasu na środowisko, na obszarach otaczających te źródła,
- 3) orientacyjnych wskaźników szerokości stref ochronnych, gdy szkodliwego oddziaływania na środowisko nie da się ustalić za pomocą pomiarów, badań i obliczeń.

§ 2. Granicę strefy ochronnej wyznacza się zgodnie z linią ograniczającą obszar przekroczeń w odniesieniu do wartości dopuszczalnych.

§ 3. W razie jednoczesnego występowania różnych szkodliwych uciążliwości, granica strefy ochronnej powinna być określona w stosunku do źródła o największym zasięgu szkodliwości.

§ 4. Granicę i obszar wspólnej strefy ochronnej dla kilku źródeł szkodliwego oddziaływania na środowisko wyznacza linia obejmująca zewnętrzne granice stref ochronnych przewidywanych dla poszczególnych źródeł.

§ 5. 1. Obliczenia, o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 1, przeprowadza się w celu określenia granic i obszarów stref ochronnych wokół projektowanych źródeł szkodliwego oddziaływania na środowisko, a także wokół istniejących źródeł, których stopień i zasięg szkodliwego oddziaływania ulegnie zmianie w związku z ich przebudową lub modernizacją. Przy dokonywaniu tych obliczeń należy uwzględnić w szczególności:

- 1) rodzaj i parametry techniczne wszystkich źródeł emisji zanieczyszczeń i hałasu, występujących na terenie zakładu,
- 2) rodzaj i skuteczność urządzeń ochronnych,
- 3) warunki przyrodnicze, ukształtowanie i zagospodarowanie terenu,
- 4) dopuszczalne stężenia zanieczyszczeń lub natężenia hałasu w środowisku,
- 5) istniejący poziom zanieczyszczeń i hałasu,
- 6) dane meteorologiczne (częstość występowania wiatrów z określonych kierunków i ich prędkość, stan równowagi atmosfery, temperaturę powietrza),
- 7) możliwość wystąpienia stanów awaryjnych i związane z nimi wielkości szkodliwych uciążliwości.

2. Przy wyznaczaniu strefy ochronnej ze względu na ochronę powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem należy:

- 1) wykonać obliczenia rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń, uwzględniając:
 - a) położenie źródła emisji na obszarze chronionym lub specjalnie chronionym,
 - b) wielkość emisji zanieczyszczeń w ciągu 1 godziny,
 - c) charakter zagospodarowania i sposób wykorzystania terenu przyległego do źródła emisji,
- 2) nanieść izolinie stężeń oraz częstości przekraczania dopuszczalnych stężeń i opadu pyłu.

3. Przy wyznaczaniu strefy ochronnej ze względu na ochronę środowiska przed hałasem należy ustalić:

- 1) liczbę i rodzaje źródeł hałasu oraz wartości poziomu dźwięku w odległości 10 m od źródła,
- 2) punkty obliczeniowe,
- 3) dla każdego punktu obliczeniowego wartości poziomu maksymalnego dźwięku od poszczególnych źródeł hałasu, obliczając w tym celu wartość:
 - a) poziomu dźwięku w punkcie obliczeniowym jak dla terenu nie zabudowanego oraz
 - b) obniżenia poziomu dźwięku przez elementy pośrednie znajdujące się między źródłem hałasu a punktem obliczeniowym,
- 4) w punkcie obliczeniowym ogólną wartość poziomu dźwięku maksymalnego i równoważnego od wszystkich źródeł hałasu występujących na terenie danego zakładu,
- 5) linię równego poziomu dźwięku na podstawie wyników uzyskanych w poszczególnych punktach obliczeniowych.

§ 6. Pomiar i badania, o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 2, przeprowadza się w celu określenia granic i obszarów stref ochronnych wokół istniejących źródeł szkodliwego oddziaływania na środowisko. Przy przeprowadzaniu tych pomiarów należy w szczególności:

- 1) uwzględnić:
 - a) dane meteorologiczne (kierunek i prędkość wiatru, temperaturę powietrza),
 - b) warunki topograficzne (przeszkody terenowe, szorstkość terenu).
- 2) ustalić:
 - a) stężenia w powietrzu atmosferycznym substancji charakterystycznych dla danego źródła,
 - b) masę pyłu opadającego na obszar otaczający źródło,
 - c) poziomy dźwięków oraz kierunki i zasięg występowania maksymalnych poziomów tych dźwięków wokół źródeł,
 - d) w miarę potrzeby stopień i zasięg zanieczyszczenia gleby, roślin i wód substancjami charakterystycznymi dla danego źródła.

§ 7. Zakres i sposób przeprowadzania pomiarów i badań w celu wyznaczenia granic i obszarów stref ochronnych zainteresowany uzgadnia z właściwą do spraw ochrony środowiska służbą terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, działającą w porozumieniu z państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym.

§ 8. 1. Orientacyjne wskaźniki szerokości stref ochronnych stosuje się w szczególności:

- 1) w wypadkach określonych w § 1 ust. 2 pkt 3.
- 2) przy sporządzaniu planów zagospodarowania przestrzennego, w celu zapewnienia wymagań z zakresu ochrony środowiska w związku z rozwojem przemysłu i usług oraz właściwego określania terenów zabudowy mieszkaniowej,
- 3) przy wydawaniu informacji o terenie, w celu dokonania prawidłowego wyboru lokalizacji źródła,
- 4) przy ustalaniu zakresu i sposobu przeprowadzania pomiarów i badań, w celu wyznaczenia granic i obszarów stref ochronnych wokół istniejących źródeł.

2. Szerokość strefy ochronnej dla źródeł, dla których ustalenie szkodliwego oddziaływania na środowisko za pomocą pomiarów, badań i obliczeń nie jest możliwe, określa się od granic terenu zakładu.

§ 9. 1. Orientacyjne wskaźniki szerokości stref ochronnych wokół najczęściej występujących źródeł szkodliwego oddziaływania na środowisko określa załącznik do zarządzenia.

2. Terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego w porozumieniu z państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym może w uzasadnionych wypadkach ustalać inny niż określony w załączniku do zarządzenia orientacyjny wskaźnik szerokości strefy ochronnej, uwzględniając warunki miejscowe, a zwłaszcza rzeźbę i zagospodarowanie terenu, wielkość produkcji bądź usług oraz zastosowane rozwiązania techniczne wpływające na stopień szkodliwego oddziaływania na środowisko.

3. Dla źródeł szkodliwego oddziaływania na środowisko nie wymienionych w załączniku do zarządzenia stosuje się orientacyjne wskaźniki szerokości stref

ochronnych jak dla źródeł w nim wymienionych o podobnym oddziaływaniu na środowisko.

§ 10. Terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego zmienia decyzję w sprawie ustanowienia strefy ochronnej dla jednostki organizacyjnej, jeżeli pomiary i badania wykonane przy pełnej zdolności produkcyjnej tej jednostki, przeprowadzone po uruchomieniu projektowanego źródła, wykazą potrzebę zmiany granic i obszarów strefy ochronnej, ustanowionej na podstawie obliczeń, o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 1.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska: *T. Hupałowski*

Załącznik do zarządzenia Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 9 listopada 1982 r. (poz. 241)

ORIENTACYJNE WSKAŹNIKI SZEROKOŚCI STREF OCHRONNYCH WOKÓŁ NAJCZĘŚCIEJ WYSTĘPUJĄCYCH ŹRÓDEŁ SZKODLIWEGO ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO

Szerokość strefy ochronnej 1.000 m

1. Elektrownie konwencjonalne o mocy powyżej 1.500 MW.
2. Elektrociepłownie o wydajności powyżej 1.800 MJ/s.
3. Produkcja gazu i paliw płynnych z węgla kamiennego.
4. Produkcja nawozów sztucznych i chemicznych składników mieszanek paszowych.
5. Produkcja kwasu azotowego oraz innych kwasów, przy których otrzymywaniu występują tlenki azotu.
6. Produkcja półfabrykatów z zastosowaniem barwników anilinowych szeregu eterowego i benzenowego; dotyczy zakładów o ogólnej zdolności produkcyjnej powyżej 1.000 t/r.
7. Produkcja półfabrykatów szeregu naftalenowego i antracenenowego; dotyczy zakładów o ogólnej zdolności produkcyjnej powyżej 2.000 t/r.
8. Produkcja celulozy i półcelulozy metodą jedno- lub dwusiarczanową, z przygotowaniem warzelnych roztworów metodą spalania siarki lub innych materiałów zawierających siarkę.
9. Produkcja gazu świetlnego, wodnego i generatorowego w ilości powyżej 50.000 Nm³/h.
10. Produkcja wodorotlenku sodowego (sody żrącej) metodą elektrolityczną.
11. Produkcja karbidu.
12. Produkcja sztucznego włókna metodą wiskozową i folii wiskozowej.
13. Przeróbka chemiczna smoły.
14. Produkcja arsenu i jego związków nieorganicznych.
15. Produkcja lekkich węglowodorów parafinowych w ilości powyżej 5.000 m³/h.
16. Rafinerie przerabiające ropę naftową zawierającą siarkę w ilości powyżej 0,5% (wagowo).
17. Produkcja kwasu pikrynowego.
18. Produkcja kwasu fluorowodorowego, kriolitu i soli fluorowych.
19. Chemiczna przeróbka węgla kamiennego (koksownie, gazownie).
20. Chemiczna przeróbka łupków palnych.
21. Produkcja sadzy.
22. Produkcja kwasu siarkowego, oleum, tlenków siarki.
23. Produkcja dwusiarczku węgla.
24. Produkcja kwasu solnego.
25. Produkcja superfosfatu wraz z produkcją kwasu siarkowego.
26. Produkcja chloru.
27. Produkcja fosforu żółtego i czerwonego.
28. Produkcja chlorowcopochodnych węglowodorów.
29. Produkcja aldehydu octowego z acetyleny, z zastosowaniem rtęci metalicznej.
30. Produkcja kwasu aminoenantowego.
31. Wytwarzanie dwumetylotetraftalanu.
32. Wytwarzanie korundu.
33. Produkcja barwników organicznych siarkowych.
34. Produkcja kwasu cyjanowodorowego i jego związków.
35. Produkcja barytu.
36. Produkcja rtęci.
37. Produkcja środków ochrony roślin.
38. Podziemna gazyfikacja węgla.
39. Produkcja kauczuku chloroprenowego.
40. Produkcja azotynu sodowego, siarczanu hydrazyny, siarczanu amonu, chlorku tionylu i węglanu amonu.
41. Produkcja dwumetyloformamidu.
42. Produkcja produktów i półproduktów do syntezy związków poliamidowych, polimerów i do syntezy organicznej.
43. Chemiczna przeróbka torfu.
44. Produkcja bieli tytanowej i cynkowej.
45. Wydobywanie siarki metodą termiczną i jej przetwarzanie.
46. Magazyny chloru w zbiornikach.
47. Produkcja bezwodnika kwasu maleinowego.
48. Produkcja magnezu metodą chlorową.
49. Wtórna przeróbka metali kolorowych w ilości powyżej 3.000 t/r.
50. Wytapianie surowki żelaznej w wielkich piecach o łącznej pojemności ponad 1.500 m³.
51. Wytapianie metali kolorowych bezpośrednio z rud i koncentratów.
52. Koksownie (wypalanie koksu).
53. Produkcja aluminium metodą elektrolityczną.
54. Aglomerownie rud metali żelaznych i kolorowych oraz wypałów pirytowych.
55. Wytapianie stali w ilości powyżej 1.000.000 t/r.
56. Walcowanie na gorąco.
57. Produkcja ferrostopów.

58. Produkcja ołowiu, miedzi, cynku, niklu i kobaltu powyżej 2.000 t/r.
 59. Kuźnie duże ciężkie.
 60. Wydobywanie ropy naftowej z zawartością siarki powyżej 0,5% (wagowo).
 61. Wydobywanie rud ołowiu, arsenu i manganu.
 62. Wydobywanie rud siarki metodą odkrywkową oraz przetwarzanie i składowanie siarki.
 63. Kopalnie gazu ziemnego.
 64. Produkcja cementu portlandzkiego i żuźlowego w ilości powyżej 150.000 t/r.
 65. Produkcja wapna palonego, magnezytu, dolomitu i szamotu z wypalaniem w piecach szybowych, obrotowych i innych w ilości powyżej 50.000 t/r.
 66. Produkcja węgla drzewnego metodą nieretortową.
 67. Produkcja żelatyny technicznej z zagnitych kości, mizdry, odpadów skóry i innych odpadów zwierzęcych, z przechowywaniem ich w magazynie lub na otwartym powietrzu.
 68. Produkcja kleju z odpadów skór i innych odpadów zwierzęcych.
 69. Przeróbka padliny oraz odpadów zwierzęcych.
 70. Rozzarnie — wstępna obróbka włókna tykowego (lnu, konopi).
 71. Wylewiska i wysypisko-wylewiska.
 72. Składowiska odpadów przemysłowych organicznych o powierzchni ponad 10 ha.
 73. Mechaniczne oczyszczalnie ścieków o przepustowości ponad 5.000 m³/d. *)
 74. Mogilniki środków ochrony roślin o pojemności powyżej 1.000 t.
- Szerokość strefy ochronnej 500 m.
75. Elektrownie konwencjonalne o mocy od 500 do 1.500 MW.
 76. Elektrociepłownie o wydajności od 360 do 1.800 MJ/s.
 77. Produkcja amoniaku i pochodnych związków azotowych bez produkcji kwasu azotowego.
 78. Produkcja kamfory syntetycznej z zastosowaniem izomeryzacji.
 79. Produkcja gazu generatorowego z węgla lub torfu w ilości od 25.000 do 50.000 Nm³/h.
 80. Produkcja smoły, benzenu, fenolu i ich pochodnych.
 81. Produkcja sody kalcynowanej metodą amoniakalną w ilości powyżej 400.000 t/r.
 82. Produkcja odczynników organicznych.
 83. Produkcja tworzyw sztucznych z estrów celulozy.
 84. Produkcja superfosfatu bez produkcji kwasu siarkowego z przetwarzaniem związków fluoru na sole fluorowe.
 85. Produkcja utwardzonych tłuszczów.
 86. Przerób ropy naftowej zawierającej mniej niż 0,5% siarki (wagowo).
 87. Produkcja bezwodników kwasu chromowego i soli chromowych lub fosforowych.
 88. Produkcja sztucznej skóry z użyciem lotnych rozpuszczalników organicznych.
 89. Produkcja estrów złożonych.
 90. Produkcja półfabrykatów przemysłu barwników anilinowych szeregu benzenowego; zakład o ogólnej zdolności produkcyjnej poniżej 1.000 t/r.
 91. Produkcja półfabrykatów szeregu naftalenowego i antracenenowego przy ogólnej zdolności produkcyjnej do 2.000 t/r.
 92. Produkcja barwników siarkowych przy zdolności produkcyjnej do 4.000 t/r.
 93. Produkcja barwników kadziowych, azotowych i azoaminowych.
 94. Produkcja acetyleny i gazu ziemnego oraz innych węglowodorów.
 95. Produkcja wyrobów z azbestu.
 96. Produkcja kwasu octowego.
 97. Produkcja lakierów krzemoorganicznych.
 98. Produkcja kauczuku syntetycznego.
 99. Produkcja syntetycznego alkoholu etylowego z zastosowaniem kwasu siarkowego (bez jego wytwarzania).
 100. Produkcja ultramaryny.
 101. Produkcja saletry amonowej, sodowej, potasowej i wapniowej.
 102. Wytwarzanie metali rzadkich metodą chlorowania.
 103. Produkcja chlorku baru z wykorzystaniem siarkowodoru.
 104. Produkcja drożdży paszowych i furfurołu z masy drzewnej i odpadów z gospodarstw rolnych, z zastosowaniem metody hydrolizy.
 105. Produkcja pochodnych suchej destylacji drewna.
 106. Produkcja syntetycznych kwasów tłuszczowych.
 107. Produkcja nikotyny.
 108. Produkcja syntetycznych włókien: octanowych, poliamidowych, akrylonitrynowych i poliestrowych.
 109. Produkcja substancji farmaceutycznych oraz surowic i szczepionek.
 110. Impregnacja tkanin za pomocą środków chemicznych zawierających dwusiarczki węgla lub siarkowodoru.
 111. Magazyny chloru w beczkach.
 112. Produkcja pochodnych smoły węglowej, ropy naftowej i smoły drzewnej.
 113. Produkcja fasonowych odlewów żeliwnych w ilości powyżej 20.000 t/r.
 114. Produkcja magnezu wszystkimi metodami prócz metody chlorowej.
 115. Wytapianie surowki żelaznej w wielkich piecach o łącznej objętości do 1.500 m³.
 116. Produkcja mielonych związków fosforu i wapnia (np. tomasyny).
 117. Produkcja antymonu metodą hutniczą.
 118. Wytapianie szkła w ilości powyżej 100.000 t/r.
 119. Składowiska szlamów i pyłów z odpylania gazów w hutnictwie.
 120. Produkcja stali metodą martenowską konwertorową w ilości 1.000.000 t/r.
 121. Produkcja akumulatorów ołowiowych.
 122. Wydobywanie łupków palnych.
 123. Odkrywkowe wydobywanie węgla kamiennego i brunatnego.
 124. Wydobywanie fosforytów, apatytów i pirytów bez obróbki chemicznej.
 125. Produkcja cementu portlandzkiego i żuźlowego w ilości do 150.000 t/r.
 126. Produkcja wapna palonego w ilości od 10.000 do 50.000 t/r.
 127. Topienie łożu technicznego w ilości powyżej 30 t/r.
 128. Topienie tłuszczów z ryb i innych zwierząt morskich powyżej 2.000 t/r.
 129. Produkcja brykietów z węgla i torfu.
 130. Pola irygacyjne i pola filtracyjne przy ilości środków powyżej 5.000 m³/d.
 131. Produkcja asfaltobetonu i mas bitumicznych.
 132. Składowiska przemysłowych odpadów organicznych o powierzchni poniżej 10 ha oraz obiekty do gromadzenia przeterminowanych środków ochrony roślin powyżej 1.000 t.
 133. Składowiska przemysłowych odpadów nieorganicznych.

- nych (mineralnych) o powierzchni powyżej 30 ha (przy wieloetapowych powierzchniach kwatery).
134. Kompostownie stałych odpadów komunalnych.
135. Mechaniczne oczyszczalnie ścieków o przepustowości od 200 do 5.000 m³/d³).
136. Mechaniczno-biologiczne lub mechaniczno-chemiczne oczyszczalnie ścieków o przepustowości ponad 5.000 m³/d.
137. Wysypiska odpadów komunalnych.
138. Składowiska i bazy przeładunkowe przemysłowych produktów sypkich o powierzchni powyżej 5 ha.
139. Mogilniki środków ochrony roślin o pojemności od 100 do 1.000 t.
140. Rzeźnie zwierząt powyżej 5.000 t przerobu rocznie.
141. Ubój zwierząt małych i drobiu powyżej 3.000 szt./d.
- Szerokość strefy ochronnej 300 m.**
142. Elektrownie konwencjonalne o mocy poniżej 500 MW.
143. Kotłownie o wydajności od 36 do 360 MJ/s.
144. Produkcja sody kalcyonowanej metodą amoniakalną w ilości poniżej 400.000 t/r.
145. Produkcja wodorotlenku sodu metodą nieelektrolityczną.
146. Produkcja soli nieorganicznych, z wyjątkiem soli fosforowych, arsenowych i chromowych.
147. Produkcja lekkich węglowodorów parafinowych w ilości od 1.000 do 5.000 Nm³/h oraz gazu generatorowego do 25.000 Nm³/h.
148. Produkcja wyrobów prasowanych z papieru lub tkanin nasyconych żywicami fenolowo-fomaldehydowymi w ilości powyżej 100 t/r.
149. Produkcja sztucznych farb mineralnych oraz lakierów i pokostów.
150. Regeneracja wyrobów z gumy i kauczuku.
151. Produkcja gumy, wyrobów gumowych, ebonitu i obuwia gumowego.
152. Produkcja mieszanek nawozowych.
153. Produkcja wyrobów węglowych dla przemysłu elektrochemicznego (szczotki, elektrody itp.)
154. Wulkanizacja gumy przy stosowaniu dwusiarczku węgla.
155. Wytwarzanie aldehydu octowego bez stosowania metalicznej rtęci.
156. Wytwarzanie i składowanie wody amoniakalnej.
157. Wytwarzanie styrenu i jego izomerów.
158. Wytwarzanie glino-organicznych lakierów, żywic i ich roztworów.
159. Wytwórnice tworzyw termoplastycznych.
160. Produkcja chlorku winylu, PCW, żywic epoksydowych, poliuretanowych i poliestrowych.
161. Produkcja papieru z gotowej celulozy i makulatury.
162. Produkcja lakierów tłuszczowych, alkoholowych i typograficznych.
163. Magazyny chloru w butlach.
164. Wytwórnice termometrów, lamp rtęciowych, prostowników i innych urządzeń z użyciem rtęci.
165. Wtórna przeróbka metali kolorowych w ilości do 3.000 t/r.
166. Produkcja lasonowych odlewów żeliwnych w ilości od 10.000 do 20.000 t/r.
167. Produkcja metali kolorowych w ilości od 100 do 2.000 t/r.
168. Produkcja kabli w izolacji gumowej lub ołowianej.
169. Wydobywanie ropy naftowej zawierającej siarkę poniżej 0,5% (wagowo).
170. Wydobywanie metodą odkrywkową dolomitu, magnezytu, gładronów, asialtu, azbestu itp.
171. Wydobywanie metodą odkrywkową rud metali i metaloidów, z wyjątkiem rud ołowiu, arsenu i manganu, oraz składowiska odpadów polilotacyjnych w górnictwie rud metali nieżelaznych.
172. Kopalnie węgla kamiennego oraz składowiska skały płonnej w kopalniach.
173. Wydobywanie soli metodą otworową.
174. Produkcja waty szklanej i wełny surowej.
175. Wytapianie szkła w ilości od 40.000 do 100.000 t/r., wytrawianie szkła i kryształów.
176. Kruszenie skał lekkich i skał twardych.
177. Produkcja papy i ruberoidu.
178. Produkcja wapna palonego w ilości od 5.000 do 10.000 t/r.
179. Produkcja płyt i sklejek.
180. Nasywanie drewna (impregnacja i konserwacja).
181. Produkcja węgla drzewnego metodą retortową.
182. Produkcja scieru, mas półcemicznych, celulozy, papieru i tektury.
183. Nasywanie tkanin i papieru lakierami olejoastalowymi, bakelitowymi oraz innymi w sposób ciągły, na potrzeby przemysłu elektrotechnicznego, przy wielkości produkcji powyżej 300 t/r. nasyconego materiału.
184. Nasywanie i obróbka tkanin za pomocą roztworów chemicznych, z wyjątkiem dwusiarczku węgla (dermatoid itp.).
185. Obróbka surowych skór.
186. Topienie łożu technicznego w ilości poniżej 30 t/r.
187. Topienie tłuszczów z ryb i innych zwierząt morskich poniżej 2.000 t/r.
188. Pola irygacyjne i pola filtracyjne przy ilości ścieków do 5.000 m³/d.
189. Mechaniczno-biologiczne lub mechaniczno-chemiczne oczyszczalnie ścieków o przepustowości od 200 do 5.000 m³/d.
190. Grzebowiska padliny.
191. Mechaniczne oczyszczalnie ścieków o przepustowości poniżej 200 m³/d.)
192. Produkcja serów topionych.
193. Cukrownie.
194. Rzeźnie zwierząt poniżej 5.000 t przerobu rocznie.
195. Ubój zwierząt małych i drobiu w ilości do 3.000 szt./d.
196. Składowiska konserwowanych (solonych) nie obrabianych skór zwierzęcych w ilości powyżej 200 szt.
197. Produkcja mączki rybnej.
198. Zakłady produkcji żelatyny ze świeżych lub krótko przechowywanych w chłodniach surowców lub kości oczyszczonych, specjalnie przygotowanych do tej produkcji.
199. Zakłady przeróbki włośia, szczeciny, puchu, pierza, rogów i kopyt.
200. Zakłady produkcji strun i katgutów z jelit.
201. Składowiska przemysłowych odpadów nieorganicznych (mineralnych) poniżej 30 ha. *)
202. Mogilniki środków ochrony roślin o pojemności poniżej 100 t.
203. Elewatory cementu i innych pyłących materiałów.
- Szerokość strefy ochronnej 100 m.**
204. Kotłownie wolno stojące na opał stały z mechanicznym podawaniem opału i mechanicznym urządzeniem odpylającym lub paliwo ciekłe o wydajności od 3,6 do 36 MJ/s.
205. Kotłownie wolno stojące na gaz powyżej 100 MJ/s.
206. Produkcja galalitu oraz innych tworzyw sztucznych na bazie białkowej (aminoplasty itp.).

207. Produkcja gazu generatorowego z węgla i torfu w ilości do 5.000 m³/h.
 208. Produkcja gliceryny z wód glicerynowych.
 209. Produkcja organopreparatów.
 210. Produkcja wyrobów prasowanych z papieru i tkanin nasyconych żywicami fenolo-formaldehydowymi w ilości do 100 t/r.
 211. Warzelnie i młyny soli.
 212. Produkcja farmaceutycznych soli potasowych (chloru, siarczynu, węglanu).
 213. Produkcja sacharyny i waniliny.
 214. Wytwarzanie lekkich węglowodorów parafinowych w ilości do 1.000 Nm³/h.
 215. Produkcja ekstraktów garbarskich.
 216. Produkcja zapalek.
 217. Produkcja naturalnych farb mineralnych.
 218. Produkcja alkaloidów i preparatów galenowych.
 219. Zakłady wulkanizacji gumy bez stosowania dwusiarczku węgla.
 220. Produkcja wyrobów chemii gospodarczej oraz przemysłu perfumeryjno-kosmetycznego.
 221. Produkcja ołówków.
 222. Produkcja wyrobów z żywic syntetycznych i tworzyw sztucznych różnymi metodami (prasowanie, wytłaczanie, odlewanie pod ciśnieniem, formowanie próżniowe itp.).
 223. Produkcja plastyfikatorów do termoplastów polichlorowinyłowych, poliuretanowych, polistyrenowych i innych.
 224. Produkcja odczynników nieorganicznych i organicznych bez produkcji chloru.
 225. Produkcja sztucznej masy perłowej.
 226. Stacje oczyszczania, przemysławania i wyparzenia cy-stern.
 227. Produkcja kabli nie izolowanych.
 228. Produkcja maszyn i przyrządów przemysław elektrochemicznego (generatorów, silników, transformatorów, reflektorów itp. przy istnieniu niedużych oddziałaów odlewni i obróbki gorącej).
 229. Obróbka metali z odlewniami żeliwa i stali o produkcji do 1.000 t/r., z odlewniami metali kolorowych o produkcji do 100 t/r.
 230. Malarnie, galwanizernie, wytrawialnie.
 231. Wydobywanie metodą nieodkrywkową rud metali i metaloidów, z wyjątkiem rud ołowiu, arsenu i manganu.
 232. Mechaniczne wydobywanie torfu metodą skrawania.
 233. Kopalnie soli kuchennej.
 234. Kopalnie piasków formierskich, szklarskich i pod-sadzkowych.
 235. Produkcja wyrobów azbestowocementowych.
 236. Produkcja sztucznych kamieni, wyrobów betonowych i prefabrykatów żelbetowych.
 237. Produkcja spoiw mieszanych w warunkach miejscowych oraz cegieł wapiennopiaskowych.
 238. Produkcja klinkieru, wyrobów ceramicznych oraz innych wyrobów odpornych na ogień.
 239. Wytapianie szkła w ilości do 40.000 t/r.
 240. Produkcja materiałów budowlanych z odpadów elektrociepłowni węglowych.
 241. Produkcja wyrobów porcelanowych, fajansowych i kamionkowych.
 242. Odlewanie kamieni.
 243. Wydobywanie krzemionki (bez stosowania materiałów wybuchowych) oraz obróbka kamieni naturalnych.
 244. Produkcja wapna palonego w ilości poniżej 5.000 t/r.
 245. Produkcja wełny drzewnej i wyrobów z wełny drzewnej.
 246. Produkcja tarcicy, forniru i typowych elementów budowlanych.
 247. Produkcja mebli i opakowań drzewnych.
 248. Produkcja stolarsko-ciesielska.
 249. Produkcja wyrobów bednarskich z gotowych krepiek.
 250. Konserwacja drewna wodnymi roztworami soli (z wyjątkiem soli arsenu) przez przewlekanie.
 251. Produkcja przędzy i tkanin bawełnianych, lnianych i wełnianych, łącznie z bielieniem i farbowaniem.
 252. Produkcja filcu i tkanin technicznych.
 253. Produkcja alkoholu etylowego.
 254. Produkcja olejów roślinnych.
 255. Palenie kawy.
 256. Produkcja margaryny i innych tłuszczów jadalnych.
 257. Przemysłowe przetwórstwo ziemniaków.
 258. Mechaniczno-biologiczne lub mechaniczno-chemiczne oczyszczalnie ścieków o przepustowości poniżej 200 m³/d.
 259. Stacje zlewnie płynnych odpadów komunalnych.
 260. Zakłady rozmotywania kokonów.
 261. Zakłady produkcji lin i powrozów.
 262. Zakłady produkcji albumin.
 263. Wytwórnice pasz treściwych.
 264. Zakłady poligraficzne.
 265. Zakłady przeróbki warzyw i ziół (suszenie, solenie, kiszenie).
 266. Suszarnie zielonek i mieszalnice pasz.
 267. Zakłady przetwórstwa rybnego.
 268. Magazyny środków ochrony roślin i nawozów mineralnych.
 269. Stacje przeładunkowe odpadów stałych.
 270. Składy materiałów budowlanych.
 271. Zakłady produkcji wyrobów tytoniowych.
 272. Zajezdnie i bazy sprzętowo-transportowe.
 273. Wędzarnie ryb i wędlin.
 274. Zakłady produkcji piwa, słaodu, drożdży i win.
 275. Chłodnie o pojemności powyżej 600 t.
 276. Zakłady przetwórstwa owoców i warzyw oraz warzywno-mięsne (produkcja konserw).
 277. Przechowalnice warzyw i owoców.
 278. Piekarnie przemysłowe.
 279. Produkcja wyrobów cukierniczych powyżej 20.000 t/r.
 280. Produkcja wyrobów garmazeryjnych.
 281. Zakłady mleczarskie i serowarskie.
 282. Zakłady produkcji mąk i kasz.
- Szerokość strefy ochronnej 50 m.**
283. Kotłownie wolno stojące na opał stały, z wyjątkiem koku z ręcznym zasypem i bez urządzeń odpylających lub na paliwo ciekłe, o wydajności od 1,2 MJ/s do 3,6 MJ/s.
 284. Kotłownie wolno stojące na gaz od 60 MJ/s do 100 MJ/s.
 285. Produkcja dwutlenku węgla i tzw. suchego lodu.
 286. Produkcja wyrobów z tworzyw sztucznych (obróbka mechaniczna).
 287. Produkcja sprężonego tlenu i wodoru.
 288. Produkcja fotochemiczna (błony i papiery światłoczułe).
 289. Produkcja różnych rodzajów papieru i kartonu z dostarczonych półfabrykatów, produkcja masy drzewnej z zastosowaniem wody lub dostarczonego gotowego siarczynu, bez spalania odpadów zawierających siarkę oraz bez zastosowania płynnego dwutlenku siarki.
 290. Produkcja mydła z półfabrykatów.

291. Warsztaty mechaniczne wyposażone w stanowiska spawalnicze i malarskie.
292. Obróbka metali z obróbką termiczną (bez odlewni).
293. Produkcja przyrządów i aparatury przemysłu elektrotechnicznego bez odlewni (lampy elektryczne, latarnie itp).
294. Produkcja twardych i trudno ciągliwych stopów metali bez chemicznej obróbki rud.
295. Wydobywanie żwiru bez zastosowania materiałów wybuchowych.
296. Produkcja wyrobów gipsowych.
297. Produkcja wyrobów z trzciny, słomy i wiórów z zaprawą gipsową lub cementową.
298. Produkcja wyrobów glinianych.
299. Produkcja wyrobów z wełny drzewnej.
300. Produkcja plecionek z rogoży i tkanin drzewnych.
301. Obróbka wykończeniowa skór (prasowanie, utrwalanie, podbarwianie itp).
302. Produkcja wyrobów dziewiarskich i koronek.
303. Produkcja przędzy i tkanin bawełnianych, lnianych i wełnianych bez bielienia.
304. Produkcja dywanów i sztucznych futer.
305. Produkcja obuwia i odzieży.
306. Obróbka sierści i wełny.
307. Produkcja z włosa i szczeciny.
308. Produkcja octów stołowych.
309. Produkcja makaronu.
310. Przepompownie ścieków ze skratkami.
311. Magazyny skór konserwowanych.
312. Piekarnie o produkcji do 9 t/d.
313. Ubojnie zwierząt do 10 szt./d.
314. Przetwornice mięsa (masarnie) o przerobie do 3 t/d.
315. Zbiorniki bezodpływowe kanalizacji lokalnej.
316. Mechaniczne oczyszczalnie ścieków stanowiące końcowy stopień oczyszczania.

Uwagi:

*) Dotyczy oczyszczalni stanowiących wstępny stopień oczyszczania.

***) Dla składowisk przy występowaniu kierunków wiatru o częstotliwości ponad 10% — szerokość strefy ochronnej na przeciwnych kierunkach należy zwiększyć o 100 m („róża wiatrów” — 12-kierunkowa); przy składowiskach suchych popiołów szerokość strefy ochronnej wokół estakady wyładowczej powinna wynosić co najmniej 300 m.

242

ZARZĄDZENIE MINISTRA NAUKI, SZKOLNICTWA WYŻSZEGO I TECHNIKI

z dnia 9 listopada 1982 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wykazu jednostek (placówek) uprawnionych do nadawania stopni naukowych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz. U. z 1973 r. Nr 32, poz. 192 i z 1982 r. Nr 14, poz. 113) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 13 kwietnia 1979 r. w sprawie wykazu jednostek (placówek) uprawnionych do nadawania stopni naukowych (Monitor Polski z 1979 r. Nr 11, poz. 69, z 1980 r. Nr 14, poz. 66, z 1981 r. Nr 11, poz. 87 i z 1982 r. Nr 16, poz. 131) wprowadza się następujące zmiany:

1. W wykazie jednostek (placówek) uprawnionych do nadawania stopnia naukowego doktora, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia:

- 1) w części A. Jednostki organizacyjne szkół wyższych, w pozycji I Uniwersytety, pod lp. 10. Katolicki Uniwersytet Lubelski — Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki — dodaje się wyrazy:
 - a) w rubryce 2 „Wydział Filozofii Chrześcijańskiej”, a w rubryce 4 „doktora nauk humanistycznych”,
 - b) w rubryce 2 „Wydział Nauk Społecznych”, a w rubryce 4 „doktora nauk humanistycznych”,
 - c) w rubryce 2 „Wydział Prawa Kanonicznego”, a w rubryce 4 „doktora nauk prawnych”,
 - d) w rubryce 2 „Wydział Teologiczny”, a w rubryce 4 „doktora teologii”,
- 2) w części C. Placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk pod lp. 18 — Instytut Geofizyki — w rubryce 3 dodaje się wyrazy „doktora nauk przyrodniczych”,
- 3) w części D. Instytuty naukowo-badawcze dodaje się lp. 71 i 72 w brzmieniu:

Lp.	Nazwa jednostki	Organ nadzorujący	Nazwa stopnia naukowego
1	2	3	4
71	Instytut Kardiologii	Minister Zdrowia i Opieki Społecznej	doktora nauk medycznych
72	Instytut Gospodarki Narodowej	Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów	doktora nauk ekonomicznych

2. W wykazie jednostek (placówek) uprawnionych do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego, stanowiącym załącznik nr 2 do zarządzenia:

- 1) w części A. Jednostki organizacyjne szkół wyższych, w pozycji I Uniwersytety, pod lp. 10. Katolicki Uniwersytet Lubelski — Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki — dodaje się wyrazy:
 - a) w rubryce 2 „Wydział Filozofii Chrześcijańskiej”, a w rubryce 4 „doktora habilitowanego nauk humanistycznych”,
 - b) w rubryce 2 „Wydział Nauk Społecznych”, a w rubryce 4 „doktora habilitowanego nauk humanistycznych”,
 - c) w rubryce 2 „Wydział Prawa Kanonicznego”, a w rubryce 4 „doktora habilitowanego nauk prawnych”,
 - d) w rubryce 2 „Wydział Teologiczny”, a w rubryce 4 „doktora habilitowanego teologii”,